

KVINDEBLADET

• HVAD VI VIL •

UDGIVET AF

DE SAMLEDE KVINDEFØRENINGER.

Nr. 17.

Udgaar hver Søndag. Abonnement 60 Øre
pr. Kvartal foruden Postpenge. Annoncer
pr. Petitlinie eller dens Plads 10 Øre.

København, Søndagen den 24. April 1892.

V. Aargang.

Alle Klager over Uregelmæssigheder i
Bladets Forsendelse bedes indgivet til
det Posthus, hvorfra Bladet udleveres.

Valgdagen.

Med klar Luft og Solskin oprandt da den 20de April, den Valgdag, der paa saa mange Maader griber ind i Hjemmets fine Traade.

I Grunden er det ikke ligegyldigt for et eneste Menneske, hvilke Repræsentanter der af Folket bliver valgt for i Folketinget at varetage Folkets Sager, være medbestemmende om de Love, der kan hæmme eller fremme Folkets Vel, skønt mange synes at Sagen ikke vedkommer dem, saa længe de endnu ikke er Vælgere.

Det kan ikke siges om Kvinderne. Faa Kvinder i Landet er ligegyldige for de politiske Valg, men største Parten af dem har ikke Mod til at møde i Vælgerforsamlinger, hvor den offentlige Mening endnu er saa stærk, at den ikke skammer sig ved at sætte Kvinderne udenfor, som dem, der intet har der at gøre. Derfor saa man ogsaa Kvinderne svagt repræsenterede de fleste Steder her i Hovedstaden blandt Vælgerbefolkningen, men til Gengæld havde den lille faste Trop af kvindelige Forkæmpere skaffet sig Adgang til Valgtribunerne, hvorfra de tydeligt og klart stillede deres Interpellationer til Kandidaterne.

Og det maa siges til Valgkomiteernes Ros, at de i alle Hovedstadens Kredse stillede sig human og velvilligt over for de kvindelige Interpellanter. Kvinderne vil heraf se, at det væsentligt er deres egen Skyld, naar de ikke stiller sig selv og deres berettigede Krav i Forgrunden, hvor de for Samfundets Ve og Vel dog hører hjemme.

Et andet er, hvorledes der svares paa Kvindernes Krav om politisk og kommunal Valgret.

I disse Svar er Højre og Oppositionen

naturligvis forskellig, og naar man har hørt Svaret i én Kreds, vil man væsentlig kunne slutte sig til Svaret i de øvrige Kredse. Formen kan være forskellig, men Grundtonen er den samme.

Naar f. Eks. Hr. Overretsassessor Florian Larsen i Københavns første Kreds svarer den kvindelige Interpellant, at han anerkender hendes store Arbejde i Samfundet, agter og ærer hende som Menneske, men mener, at netop alle hendes gode Kræfter vil lide Skade ved, at hun drages ind i det politiske Liv, saa hører man der igennem den gamle Tids Formynderskab over for Kvinden, der ikke nænner, at en offentlig Vind blæser paa hende. — Men Hr. Fl. Larsen føjede en Sætning til, som røbede noget andet end Omlu, og det var, at: Kvindens Valgret var efter hans Mening det Grundlag, der forbereder en hel ny Samfundsordning.

Vi vil ikke modsige ham.

Tales der saaledes fra de Konservatives Side, saa hører vi dog en anden Røst fra Oppositionens Lejr. De vil gennemgaaende indrømme de ugifte Kvinder kommunal Valgret — men de gifte? — Ikke ret mange er fuldt ud rede hertil. At Hr. Hermann Trier og flere med ham ser anderledes, er velkendt for Kvindebladets Læsere.

Hr. Trier svarede derfor ogsaa varmt og udførligt paa Interpellantens Forespørgsel. Hr. Trier vil ikke indskrænke sig til de ugifte Kvinder, men finder det ganske naturligt, at naar den gifte Kvinde yder direkte Skat til Kommunen, bør hun ogsaa have direkte Indflydelse paa Bevillingsretten. Hr. Trier er fuldt ud enig med Kvindesagsvennerne i, at den politiske Valgret ikke udelukkende bør være Mændenes Ejendom, da Kvinden i lige saa fuldt Maal nærer offentlige Interesser og yder sit Arbejde i Sam-

fundet. Men Hr. Trier mente i Aar som ifjor, at Tiden er ikke kommen endnu.

Vi forstaar ikke Hr. Triers Standpunkt her. Kvinden har ikke i sin Helhed begæret politisk Valgret, siger Hr. Trier. Havde Mændene det i 1848? er i det hele taget den mandlige Vælgerbefolkning sig selv saa bevidst, endnu efter snart et halvt Aarhundrede, at de tilfulde forstaar deres Medbestemmelsesret som Vælgere?

Den kommunale Valgret for Kvinder synes hos alle humane Mænd at være fastslaaet som en ganske simpel Retfærdighed, da selv Højrekandidaterne paa enkelte Undtagelser nær svarede med ja, og Vælgerfolket overalt tilkendegav sit Bifald overfor Kvindernes Interpellationer. Kun Krigsminister Bahnson i Frederiksbergkredsen svarede den kvindelige Interpellant med en Formaningstale, som sluttede med Ordene: „Naar Mænd forsamles, maa Kvinderne tie stille“.

En overordenlig morsom Forespørgsel fremkom i 2den Kreds af Hr. Lærer Søegaard, der spurgte Kaptajn Wagner, om der intet kunde gøres mod Kvindernes Konkurrence over for Mændene, f. Eks. oprettes en Statsinstitution, hvor Kvinder kunde opholde sig fra Konfirmationen til deres Giftermaal. At Forespørgslen vakte stor Munterhed, er naturligt. Hr. Wagner holder paa fuld Erhvervsfrihed for Kvinden og kommunal Valgret for ugifte Kvinder, saa han kunde ikke berolige den interessante Interpellant.

Selve Folketingsvalgene bragte ikke alle Steder heldige Resultater til Fremskridt for vor Sag; men Kvinderne vil dog maaské ved deres aktive Deltagelse i Valgene være komne et lille Skridt nærmere til Valgretten, som jo kun er et Tidsspørgsmaal. „Køn har intet mere med Stemmeret at gøre, end at gaa til Kirke eller at gøre en